

ת"פ 40920/01/21 - מדינת ישראל נגד סיגל אדהמי, ורד אברהם, ליבנת אונגר, יפית אשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40920-01-21 מדינת ישראל נ' אדהמי ואח'

לפני כבוד השופט ירון גת
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשמים:
1. סיגל אדהמי
2. ורד אברהם
3. ליבנת אונגר
4. יפית אשר

החלטה

תיק זה מצוי כעת בשלב הדיון המקדמי. טרם נמסרה תגובת ההגנה לכתב האישום.

בסמוך לדיון האחרון הודיעה המאשימה כי בכוונה לבצע השלמת חקירה, הכוללת גם גביית הודעות נוספות מהנאשמות או מחלקן.

לנוכח הערות ב"כ הנאשמות בדיון אפשרתי להגנה להגיש התייחסותה באשר להודעת המאשימה. בהחלטה מיום 18.3.21 קבעתי כי על ב"כ הנאשמות להגיש התייחסותם כאמור עד ליום 23.2.21, שאחרת ייחשב הדבר כוויתור על הטענות בעניין בשלב זה. בהמשך לכך, רק ב"כ הנאשמת 2 הגיש התייחסותו בכתב. ב"כ יתר הנאשמות הסתפקו בדברים שנאמרו בעל פה בדיון האחרון.

ב"כ הנאשמת 2 ביקש, בבקשה בכתב, כי בית המשפט יורה למאשימה שלא לבצע את השלמת החקירה ושלא לגבות את הודעות הנאשמות, או לחילופין לקבוע כי לא ניתן יהיה לתקן את כתב האישום לאחר השלמת החקירה, או כי לא ניתן יהיה להגיש את תוצרי השלמת החקירה כראיה בתיק.

לטענת ההגנה פעולת המאשימה נגועה במקרה הטוב ברשלנות, בהיעדר שקידה סבירה ופעולה בהתאם להנחיות פרקליט המדינה, ובמקרה הרע בהחלפת שיקול דעת המאשימה בשיקול דעת הורי נפגעי העבירה לכאורה. בכך יש, לשיטת ההגנה, משום פגיעה חמורה בזכויות הנאשמות, במראית פני הצדק ובאמון במערכות החקירה והתביעה. ההגנה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה הרלוונטית בסוגיה זו (6.11) ולהוראותיה, לפיהן השלמת חקירה לאחר הגשת כתב האישום הנה החריג לכלל. ההגנה טוענת כי התנאים המאפשרים סטייה מהכלל והמפורטים בהנחיה אינם מתקיימים במקרה דנן.

המאשימה בתגובתה ביקשה לדחות את התנגדות ההגנה. לטענת המאשימה כל ההחלטות בתיק, לרבות ההחלטה בדבר הצורך בביצוע השלמת החקירה האמורה, התקבלו מתוך שיקולים ענייניים ומקצועיים ובהתבסס על שיקול דעתה הבלעדי של המאשימה. המאשימה אישרה כי לאחר הגשת כתב האישום הורי נפגעי העבירה העבירו לפרקליטה המטפלת מסמך הכולל הפנייה לאירועים נוספים המהווים לטענתם אירועי אלימות נוספים המתועדים בתיעוד החזותי מהגן. המאשימה סבורה כי אין מניעה שהורי נפגעי העבירה יפעלו כאמור וכי אין מניעה שהפרקליטות תבדוק את טענתם. לאחר בדיקת הטענות הוחלט על ביצוע השלמות חקירה בנוגע לחלק מהאירועים אליהם הפנו הורי נפגעי העבירה. ההחלטה התקבלה כדין ובאישור פרקליטת המחוז, ובהתחשב בהיקף הפעולות הנדרשות ובשלב בו מצוי ההליך.

על כן ביקשה המאשימה לדחות את בקשת ב"כ הנאשמת 2, ובאשר לבקשות בעניין השימוש בראיות החדשות, ככל שיתקבלו, טענה המאשימה כי אין זהו השלב המתאים להכריע בהן.

לאחר בחינת טענות הצדדים מצאתי כי דין בקשת ההגנה להורות למאשימה שלא לבצע את השלמת החקירה ושלא לגבות את הודעות הנאשמות להידחות.

סבורני כי ההגנה לא ביססה כנדרש את סמכותו בדיון של בית המשפט להתערב בהחלטת המאשימה, ואף ככל שישנה סמכות שכזו, סבורני כי מדובר בסמכות חריגה ביותר ובית המשפט יתערב בהחלטת המאשימה לביצוע השלמות חקירה, אף לאחר הגשת כתב האישום, במקרים נדירים, והמקרה דנן אינו כזה. חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 אינו מסדיר את סמכותו של בית המשפט להורות למאשימה שלא לבצע השלמות חקירה, גם לאחר הגשת כתב האישום. בקשת ההגנה מבוססת אם כן, כך יש להניח, על סמכותו הכללית של בית המשפט, על דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ועל תורת ההגנה מן הצדק. היקף התערבותו של בית המשפט בהתאם לדוקטרינות אלו זכה לאחרונה להתייחסות נרחבת במספר פסקי דין של בית המשפט העליון, ולפי פסקי דין אלו אין לנקוט בגישה מרחיבה יתר על המידה ביחס לדוקטרינות הללו (ראו: רע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (5.5.20); ע"פ 4039/19 **נחמני נ' מדינת ישראל** (17.3.21)).

על כן סבורני כי ספק אם לבית המשפט ישנה בכלל סמכות להתערב בהחלטת המאשימה לביצוע השלמות חקירה, ואף אם ישנה סמכות כאמור, היא תופעל במקרים חריגים, בהם שוכנע בית המשפט כי החלטת המאשימה היא בלתי סבירה באופן קיצוני וכי יש בה כדי לפגוע פגיעה קשה בזכויות הנאשם. במקרה דנן לא שוכנעתי כאמור. ראשית, טענת ההגנה לפיה פעולת המאשימה נגועה במקרה הטוב ברשלנות, בהיעדר שקידה סבירה ופעולה בהתאם להנחיות פרקליט המדינה, ובמקרה הרע בהחלפת שיקול דעת המאשימה בשיקול דעת הורי נפגעי העבירה לכאורה - אינה מבוססת. המאשימה הצהירה בתגובתה כי כל ההחלטות בתיק, לרבות ההחלטה בדבר הצורך בביצוע השלמת החקירה האמורה, התקבלו מתוך שיקולים ענייניים ומקצועיים ובהתבסס על שיקול דעתה הבלעדי של המאשימה. כמו כן, הצהירה המאשימה כי ההחלטה התקבלה כדין ובאישור פרקליטת המחוז, ואישור כאמור אף הוצג בדיון האחרון. בהינתן חזקת תקינות המנהל, ומשאין אפשרות שבית המשפט ינהל מעין "משפט זוטא" לבירור עובדתי של הטענות שלא במסגרת שמיעת הראיות בתיק, די בזאת כדי לדחות את טענות ההגנה בשלב זה. שנית, בהתחשב בשלב הראשוני בו מצוי ההליך, בכך שטרם נמסרה תגובת הנאשמות לכתב האישום, ובהיקף הפעולות הנדרשות ובזמן הדרוש לביצוען, לפי הצהרת המאשימה, לא שוכנעתי כי השלמת החקירה כרוכה בפגיעה קשה בזכויות הנאשמות.

אשר על כן, אני דוחה את בקשת ההגנה להורות למאשימה שלא לבצע את השלמת החקירה ושלא לגבות את הודעות

הנאשמות. לצד זאת, זכותן של הנאשמות לתקוף את החלטת המאשימה במסגרת הליך מנהלי מתאים שמורה להן, והכל בהתאם לכללים הרלוונטיים ומבלי להביע כל עמדה בעניין.

כמו כן, ברי כי עומדות לנאשמות כל הזכויות שהן זכאיות להן על פי דין במסגרת חקירתן, ככל שמי מהן אכן תזומן לחקירה נוספת במשטרה. חזקה כי המשטרה והמאשימה יפעלו בעניין זה על פי כל הכללים שהותוו בפסיקה, בהתחשב בשלב בהליך בו אנו מצויים.

בנוסף, בקשות ההגנה להורות כי לא ניתן יהיה לתקן את כתב האישום לאחר השלמת החקירה, או כי לא ניתן יהיה להגיש את תוצרי השלמת החקירה כראיה בתיק, כמו גם טענות נוספות לרבות טענות מסוג הגנה מן הצדק וטענות לביטול האישום, מקומן להידון ולהתברר בהמשך, ככל שאכן תחליט המאשימה כי ברצונה לתקן את כתב האישום (עם או בלי קיום שימוע נוסף) וככל שיתווספו חומרי חקירה נוספים שהמאשימה תבקש להסתמך עליהם, והכל בהתאם לכללים הרלוונטיים בסוגיות אלו ומתוך הנחה כי בנסיבות שנוצרו המאשימה תפעל בעניינים אלו בקפידה ובזהירות יתרה ותוודא כי מלוא זכויות הנאשמות מוצו כהלכה.

כך, גם סוגיות הקשורות להעברת חומרי חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ תידונה בהמשך, ככל שתוגשנה בקשות בעניין מטעם ההגנה. זאת, גם בהמשך להחלטותי הקודמות בעניין חומרי החקירה.

סוף דבר - בכפוף לכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז ניסן תשפ"א, 30 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.